

Сповідь, продиктована любов'ю

(зустріч із місцевими письменниками – Марчук Галина Олександрівна,
Зіновчук Марія Пилипівна)

*Сцена закрита лаштунками. За лаштунками вибудовується композиція:
старенька бабуся з внучкою, солдат, маленькі хлопчик і дівчатка,
Звучить лірична пісня про землю у записі. Пісня стихає.*

*Дівчина на сцені. . Розмова на фоні повільної музики. Гортаються слайди із
зображенням Спасо-Преображенської церкви Тригірського монастиря*

Учениця Молитися змалку мене навчила бабуся Катерина-ковалиха. Жили вони на лівому березі Тетерева, а на правому, навпроти їхньої хати, на високій горі підносила у небо хрести Спасо-Преображенська церква Тригірського монастиря.

У церкву бабуся ходила щонеділі. Хоч і стара була бабуся, але швидко долала довгий крутий схил. Я ледве встигала за нею. Щоразу допитуючись: Бабуню! Нащо так спішити? Ще ж навіть не дзвонили? А бабуся повчала: Дитино! Ти ж не у клуб ідеш, а на розмову до Бога – не гоже спізнюватися!

У церкві я стояла поруч бабусі. Але згодом мені ставало сумно. Я виходила на подвір'я і забувала повернутись до церкви. Моя мила бабуся толкувала мені, що люди ходять у церкву, щоб гріхи відмолювати. Людина як народилася – то й грішна. А жити потрібно так, щоб новими гріхами не обвішатися. Людину спасти можуть лише молитва та віра.

Я нічого не розуміла, про що говорила бабуся. Зрозуміла набагато пізніше, коли бабуся уже була на небесах.

*Дзвонять дзвони у записі. Дзвін стихає. Слова віршів кажуть троє дітей.
Вмикається слайд із зображенням ангела над Україною*

Дівчинка(в одязі ангела)

Боже милий, справедливий,
Не покинь мене
Дякую тобі за ласку,
За життя земне.
Борони мене, мій Отче,
Від учинків злих,
Щоби рідним не бувало
Боляче від них.
Ще прошу за Україну,
За її народ:
Подаруй їй світлу долю
Із своїх щедрот

Вмикаються слайди «Діти й Україна»

Хлопчик(в українському вбранні)

Україно, моя мати, я – твій син.
Золоті лани твої, і гори, і ліси –
Всю красу святу у серці я ношу
І чеснотами твоїми дорожу.

Я посію і зберу пшеничний сніп,
Бо у світі найсолодший рідний хліб,
Я збудую вдома радісне життя
І візьму козацьку славу в майбуття.

Буду дбати, щоб не сталося біди,
Рідний прапор захищатиму завжди
До останньої краплини моїх сил,
Україно, моя мати, я – твій син.

Дівчинка(в українському вбранні)

Українонько, я – донечка твоя,
Ти найкраща й дорога мені земля,
Я люблю твої простори осяйні,
Я завжди твої співатиму пісні.

Я тобі, Вкраїно, діток народжу,
Їх ріднесенької мови научу,
Подарую їм квітчасті рушники
На щасливу, світлу долю, навіки.

Щоби добре жилося усім нам,
Свою працю, свою творчість – все віддам.
Тут мій дім, моє майбутнє, уся я.
Українонько, я – донечка твоя.

Учасник АТО

Не плач, моя ріднесенька матусю,
До тебе я весною повернуся,
Коли розпуститься садочок наш зелений.
Ти ластівкою кинешся до мене,
І будемо ми довго так стояти.
Люблю тебе, моя терпляча мати,
Моя найкраща, люба моя, мила.
Мене ти недаремно породила,
Якщо й не повернуся, тут загину
За тебе і за матір Україну.

*Уривок з «Борозною любові»
Звучить пісня*

Ведучий. Доброго дня, дорога родинно! У нашій дружній шкільній родині ми раді вітати шанованих гостей - це справжні щирі українки, чия душа наповнена сонцем і любов'ю, теплом і радістю. Марчук Галина Олександрівна (оплески) - «Програміст від Бога», — сказав академік І. М.Коваленко, представляючи своєму колективу в Інституті кібернетики АН УРСР Галину Олександрівну. «Учитель від Бога», — кажуть у ліцеї, де 18 років працювала викладачем математики. Отримала з рук Святійшого Патріарха Філарета Орден Святого Рівноапостольного князя Володимира III ступеня. «Письменник від Бога», — хочеться сказати про її літературний хист.

Ведучий. Зіновчук Марія Пилипівна(оплески). Ця чарівна, з щирою усмішкою жінка віршувати почала ще зі школи. Але першу збірку творів видала лише 2006 році. Збірка віршів мала назву «Люблю цей світ». У цій назві – власне і є душа поетеси Марії Пилипівни Зіновчук.

Ведучий. Наша зустріч з вами буде наче сповідь, що продиктована любов'ю з високих неосяжних небес.

Ведучий. Ми будемо вести розмову про любов, честь і совість, про пам'ять до роду нашого, до історії.

Ведучий. Сьогодні ми, люди різного покоління, маємо глибоку значимість і символічність доторкнутись тієї тонкої краси людської душі, яку мають українці, перегортаючи сторінки роману «Борозною любові» та «Три долі» Галини Олександрівни Марчук, поетичні збірки Марії Пилипівни Зіновчук.

Ведучий. Шановна Галино Олександрівно, запрошуємо Вас до слова.

Виступ Марчук Г.О.

Ведучий Дякуємо Галині Олександрівні за гарну розповідь, за мудрість, за любов у кожному слові. Шановні присутні, дорогі діти, у вас є унікальна можливість поспілкуватись з Галиною Олександрівною. Запрошуємо до діалогу.

Закінчується діалог. Звучить пісня. Інсценізація уривка із твору «Коли ангел торжествував»

Іруська. Ніч була тривожною. На душі теж тривожно і холодно. Я ж за останній тиждень не бачила жодного сонячного промінчика!

Ангел. А ти й не будеш його бачити, поки в твоєму серці не поселиться любов. Ти зараз в паралельному світі, і сонце світить тут тільки тим, хто має в серці любов.

Іруська. То це не мій світ?

Ангел. І твій, і не твій – ти вже другий рік живеш на межі двох світів. Батьки весь час хочуть утримати тебе у світі любові, а ти займаєшся руйнацією й себе, й найдорожчих людей.

Іруська. Але вони мене просто задовбали; вони не розуміють мене; не дозволяють мені жити так, як я хочу.

Ангел. А як ти хочеш? Вчитися – не хочеш, працювати – не хочеш та й не вмієш нічогосінько! Ти за сімнадцять років чашки за собою не помила жодного разу. Ти хотіла б лише сидіти в пабах та нічних клубах? Але хіба для цього твій тато стоїть по вісім годин біля операційного стола? Хіба для того мама полишила кар'єру і виконує всі твої забаганки? А ти жодного разу їй «дякую» не сказала. Скільки сподівань вони поклали на тебе, а ти все вкинула в болото.

Іруська. Ти чого мене сповідаєш? Ти мій ангел чи татків або мамин? Чи у тому світі, чи у цьому світі – я все одно хочу жити за своїми правилами. І навіть ти мені не можеш вказувати!

Ангел. Хіба тобі мало того, що з тобою трапилося за ці кілька днів? Невже ти не зрозуміла, куди заведуть тебе твої правила? Тобі цього не досить?

Гаразд, я дам тобі ще один шанс, але коли ти ним не скористаєшся, то назавжди залишишся у цьому світі, де немає ні сонця, ні усмішок, ні весняного вітру... Ти сама прийшла сюди; всі мої намагання допомогти тобі закінчуються нічим. Мушу визнати, що я потерпів з тобою фіаско. Якщо тобі буде легше, то мене також покарають: я не зумів справитися з твоєю душею, яка вперто ігнорує світло й летить у темряву.

Іруська. А що тобі зроблять: ти ж безтілесний, тобі не потрібно ні їсти, ні пити.

Ангел. У мене заберуть крила, ці крила, які я так люблю і якими так горджуся. І я буду змушений кілька віків стрибати, як горобець, поки не виростуть нові. Ти можеш уявити собі гіршу кару, ніж ту, яка на мене чекає? Але де тобі уявити! Ти ж свої власні крила щодня вищіпуєш і викидаєш у смітник. Могла бути білою лебідкою, а стала общипаною куркою – маєш усі шанси потрапити в юшку.

Іруська. Пробач мені! Я не думала, що це так серйозно. Що я можу зробити для тебе?

Ангел. Ти спочатку зроби для себе! Ну що ж, бувай!

Автор(за лаштунками) Іруська повертається до батьків, у свій справжній світ. Вона вже давно не бачила таких щасливих маминих очей!

Іруська. Ти прости мене! Ти найкращий Ангел з усіх, які є лишень на небесах. Я тебе ніколи не забуду!

Виступ Ілони Михніцької

Ведучий. Щедра Поліська земля талантами. Ясною зірочкою, ніжним сонячним променем освітила поетичний небосхил наша землячка, поетеса Зіновчук Марія Пилипівна. Шановна Маріє Пилипівно, запрошуємо Вас до слова.

Виступ Зіновчук М.П.

Ведучий. Діти, ви знайомились з творами Марії Пилипівни на уроках літератури рідного краю, на виховних годинах, виховних заходах, а сьогодні ви маєте можливість поспілкуватись з авторкою. Запрошуємо до діалогу.

Діалог з письменницею. Звучить пісня

Ведучий. Поява нових книг завжди була суспільно-громадською подією, завжди збирала навколо себе багато друзів, однодумців, викликала неабиякий інтерес до автора і його творчості, це засіяна нива любов'ю, що є вершиною щастя, вона об'єднує усіх людей на світі.

Під музику виходять учні. Уривки із творів Марії Пилипівни Зіновчук

Благослови, Боже, на сповідь, причастя,
Благослови, земле, на труд і добро,
Благослови, доле, наш народ на щастя,
Щоби мирні води в море ніс Дніпро.

Благослови, небо, на надію й віру,
Благословіть, мамо, на любов святу,
Благословіть, зорі, на душевну пісню,
Щоб переливала в серце доброту.

Благослови, краю, на мужність героїв,
Благословіть, батьку, в бій ідуть сини,
Благословіть, люди, їх на перемогу,
Щоби повернулись цілими з війни.

Я молюсь за тебе, моя Україно,
До всевишнього Господа, сонечка, зір,
І борюся до крові, не ждучи покірно,
За свободу і спокій, за гідність і мир.

Ти помилуй нас, Боже, зглянься з неба над людом,
Розум дай ворогам і гріхи нам прости.
Більш кайдани терпіти народ наш не буде,
Гнобить більше не будуть нас ординські кати

Є медова пісня і солодкий вітер,
Пролітають весни, зими і літа,
Це моя країна, що найкраща в світі,
Україна-мати, рідна, золота.

Вишиваю щастя діточкам від неньки,
Рушники крилаті стелю на свята,
Я тобі навіки віддаю серденько,
Україно-мати, рідна, золота.

«Квітка-душа»

Композиція «Україна – це я»

Ведучий. Щодня люди читають книжки. Електронні, паперові, вдома, на роботі, у відрядженнях, на відпочинку, коли втомлені, коли щасливі. Шукають нових емоцій, відчуттів, спогадів, мрій, казок, реалій. Шукачів, як і авторів, безліч. І для кожного, хто шукає, знайдеться той, що пише.

Ведучий. Після сьогоднішньої зустрічі кожен з нас відкрив для себе нове світло, познайомившись із Галиною Олександрівною Марчук та Марією Пилипівною Зіновчук. Прочитавши їх книги, ми упізнали реальних людей, наших односельчан. Ми задумалась про людські долі, часом дивовижно печальні і такі ж неймовірно красиві, сплетені з натхненної любові авторів до українського слова.

Ведучий Українське слово живе у наших душах, у наших серцях. Українське слово шанують і поважають у нашій школі. Учні школи – переможці мовно-літературних конкурсів, автори робіт МАН про відомих людей – шанувальників рідного слова. До слова я хочу запросити учителя української мови, уроки якої – це книга добра, різнобарвних кольорів і світлої, тихої радості за свій народ, рідне батьківське гніздо, окрась землі, на якій завжди стають на коліна у святій молитві до Господа.

Виступ Вербило Л.В.